

Nr 246.

Av herr **Lindblom m. fl.**, *angående rätten till avdrag för värdeminskning vid taxering av fastigheten.*

Avdragsrätten för värdeminskning å andra fastigheter än jordbruksfastigheter regleras genom kommunalskattelagens § 25, jämförd med § 22 och därtill hörande anvisningar. Enligt dessa författningsrum är värdeminskningsavdrag medgivet för sådan värdeminskning, som byggnaderna även med normalt underhåll och aktsam vård äro underkastade.

Till följd av tidigare prejudikat samt landskamrerarnas strävanden efter enhetliga normer har en mycket fast praxis utbildat sig inom de olika länen i fråga om till vilket belopp avdrag för värdeminskning å dylika byggnader får ske. Avskrivningsprocenten uppgår i allmänhet till 1 % för trähus och 0,6 % för stenhus, undantagsvis någon tiondels procent högre. Detta förutsätter beträffande stenhus, att byggnaderna skola amorteras under en oskäligt lång tidsrymd. Med hänsyn till det allt större kravet på komfort och modernisering synes en så låg avskrivningsprocent vara fullkomligt orimlig. Enligt en undersökning, som företagits av Institutet för värdering av fastigheter i Stockholm (auktoriserat av Stockholms handelskammare) och som omfattat 76 % av samtliga rivningsfastigheter i Stockholm under åren 1935—1941, utgjorde medelåldern för dessa 65 år. Av rivningsbyggnaderna hade 29 % en ålder av 65—90 år, under det att endast 14,9 % hade en ålder överstigande 90 år.

1936 års skattekommitté har också i sitt betänkande (Statens off. utredning 1937:42) beträffande nämnda fråga bl. a. framhållit, att även vid bibehållande av nuvarande avskrivningsregler skäl ofta torde föreligga att medge större värdeminskningsavdrag beträffande byggnader än de dittills tillämpade, därför att utvecklingen på byggnadsområdet ginge i en så hastig takt, att en byggnads livslängd i många fall beräknades bliva väsentligt kortare än den man förut ansett sig böra räkna med. Detta gällde såväl byggnader, avsedda att användas i rörelse, som andra byggnader.

Vidare har 1938 års bevillningsutskott i sitt av riksdagen godkända betänkande nr 32 understrukit betydelsen av att gällande regler ej tillämpades på sådant sätt, att med hänsyn till byggnadernas antagliga livslängd rimliga värdeminskningsavdrag förvägrades. Särskilt med syftning på bostadsfastigheter hade i yttranden och skrivelser till utskottet hemställts, att frågan om avskrivning å byggnader måtte göras till föremål för ny, särskild utredning. Utskottet

framhöll vidare, att vad som kunde göras för att ge taxeringsmyndigheterna nödig ledning vid deras bedömande av hithörande spörsmål också borde göras.

Under hänvisning till vad ovan anförts tillåta vi oss vördsamt hemställa,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t anhåller, att åt 1944 års skattesakkunniga måtte uppdragas att ägna frågan om värdeminskningssavdrag för fastigheter nödig uppmärksamhet samt utarbeta anvisningar till taxeringsmyndigheternas ledning vid bedömande av ifrågavarande spörsmål.

Stockholm den 23 januari 1944.

E. A. Lindblom.

Eskil Albertsson.

John Björck.

Axel Mannerskantz.

Harald Nordenson.
